

פיית הצדפה

סין

צייר ב.קובסטה

חי פעם איש צעיר בשם
באו-סיו. אבא שלו הוריש לו
צריף קטן על שפת נהר וסירת
דייגים ישנה.
הצעיר נאלץ לדאוג בעצמו
לקיומו. מדי יום הוא יצא לנהר,
דג דגים ומכר אותם בעיר

בשוק.

יום אחד כאשר הוא שט בסירה שלו בנהר, ראה באו-סיו
דבר מה מבריק על חול החוף. הוא התקרב וראה
שמונח שם צדפה בעלת יופי מיוחד. הצדפה מצאה
מאוד חן בעיניו של באו-סיו והוא הרים אותה, לקח
הביתה ושם בדוד גדול מלא
מים. אחר כך אכל את
ארוחת הערב שלו ונשכב
לישון.

למחרת באו-סיו קם כרגיל
מוקדם בבוקר, יצא לדיג
בנהר וחזר רק מאוחר בערב.
כשרק פתח את דלת ביתו,
נעמד מופתע. אש בערה

בתנור ומעליה ראה סיר מלא אורז וירקות.
הדייג העני חשב תחילה שהשכנים בישלו על תנור שלו
את ארוחתם, לכן התיישב וחיכה להם. הוא היה סקרן

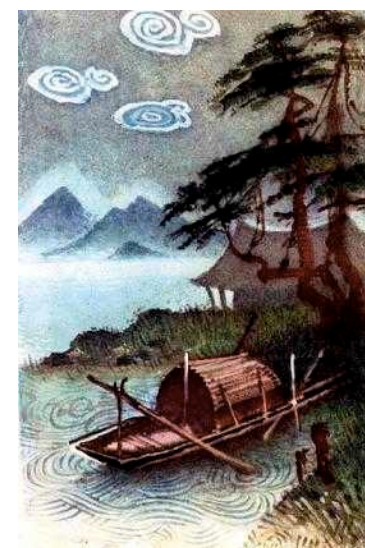

ורצה לדעת מה קרה ומדוע רוצים לבשל אצלו. אך
בינתיים החשיך בחוץ ואיש לא הגיע לקחת את האוכל.
ואז הוא הבין שמישהו, אולי שכנים טובים, החליטו
לעזור לו ולבשל בשבילו. הוא
ניגש לשולחן ואכל את
הארוחה.

כאשר באו-סיו חזר למחרת
הביתה אחרי דיג, סיר שעל
התנור היה שוב מלא אוכל.
אחרי יום עמל קשה היה

באו-סיו רעב מאוד ועייף, והארוחה המוכנה התאימה לו
מאוד. בתאבון רב הוא אכל אותה, אך החליט שהפעם
הוא חייב למצוא מי ומדוע מכין לו את הארוחה.

למחרת קם כרגיל מוקדם בבוקר אך
הפעם לא יצא לנהר אלא הסתתר
מאחורי הצריף שלו והמתין. היה
צריך לחכות זמן רב, אך לקראת
הצהריים ראה שהמים בדוד העלו
קצף, הצדפה היפה נפתחה וממנה
יצאה נערה יפה כמו פרח לוטוס.
הנערה ניגשה מיד לעבודה. בזריזות
ובשקט ניגשה לתנור, הבעירה אש

והתחילה להכין סיר עם אורז.

באו-סיו לא חיכה יותר. הוא פתח מהר את הדלת, נכנס
לצריף ותפס את הנערה ביד. היא ניסתה להשתחרר
ולרוץ חזרה לצדפה, אך הדייג
הצעיר לא נתן לה.

"אל תפחדי ואל תברחי יפתי. תגידי
לי מי את" ביקש.

"אני פיית הצדפה. ראיתי כמה
קשים החיים שלך, רציתי לעזור לך,
ועכשיו עלי לחזור למים."

"תישארי אתי לתמיד נערתי היפה"
ביקש באו-סיו.

"ברצון הייתי נשארת אתך, אך לא
אוכל" אמרה בעצב הפייה מהצדפה.

"אז תישארי לפחות לכמה דקות. שבי אתי ונאכל ביחד
את האורז שלי" ביקש הדייג והגיש לה קערת אורז.
כשהנערה רק נגעה בגרעין ראשון של האורז, אורו פניה
שהיו עצובים קודם.

"הצלת אותי, באו-סיו יקירי" אמרה "אם אוכל מזון של
בני-אדם, אני חייבת להישאר לתמיד ביניהם."

"אז תישארי אתי!"

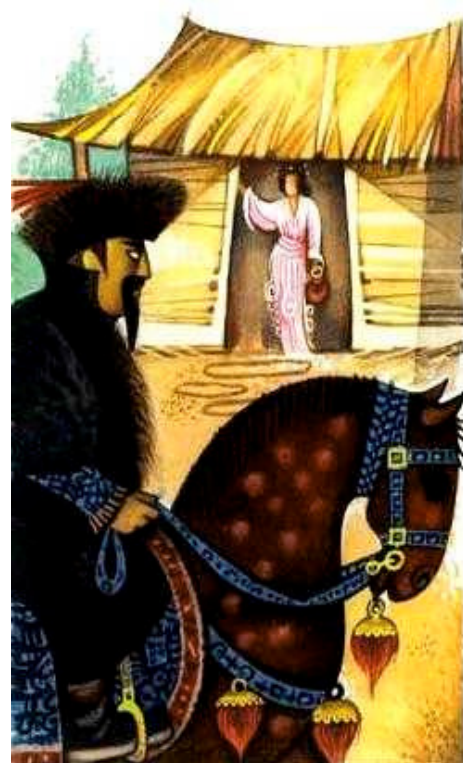
"אם כך רצונך, אשאר אתך ברצון, באו-סיו יקירי" ענתה

הנערה היפה.

וכך פיית הצדפה נשארה אצל הדייג העני והייתה לאשתו. באו-סיו עסק בדייג והפייה היפה תפרה, בישלה, סידרה את הבית והם יכלו לחיות כך באושר. אלא שלכל אור יכול להיות גם צל ולעתים אושר יכול להפוך לאסון. יום אחד ליד הצריף של באו-סיו עבר איש חשוב מאוד, מנדרין, איש אכזר ורע-לב. בדיוק באותו הזמן אשתו של באו-סיו עמדה בפתח ביתה ותלתה כביסה.

כשהמנדרין ראה אותה הוא הפסיק לנשום לרגע. הוא עוד מעולם לא ראה יפהפייה כזו. ואז המנדרין החליט להתפטר מבעלה. למחרת הוא קרא לבאו-סיו אל הארמון שלו ואמר בכעס "באו-סיו יש לך אישה יפה מאוד. אם תיתן לי אותה, אצווה לבנות לך בית חדש. אך אם לא תיתן, אתה חייב לבנות לי ארמון חדש יפה. אם תוך שלושה ימים הארמון

לא יהיה מוכן, אצווה לכרות את ראשך."

באו-סיו המסכן בקושי הצליח לסחוב את רגליו הביתה, כה הכבידו עליו המחשבות על גורלו המר. אשתו ראתה שהוא בקושי עומד על רגליו ושאלה מה קרה.

"הו, מוטב לך לא לדעת, יקירתי" בכה באו-סיו "אני

חייב לבנות למנדרין ארמון חדש תוך שלושה ימים. ואם לא אצליח, הוא יוציא אותי להורג." "אל תדאג" אמרה לו בת זוגו "תן לי לטפל בדבר ותוך שלושה ימים יהיה למנדרין ארמון חדש, כפי שהוא רוצה."

על הארמון הם יותר כבר לא דיברו. עבר יום ועוד יום ובבוקר יום שלישי הפייה העירה את בעלה וביקשה שיעזור לה לבחור מקום מתאים לארמונו של המנדרין. כשיצאו ומצאו שטח מתאים, הפייה הוציאה מחט ארוכה משערותיה וציירה על החול את תוכנית הארמון. וראו-נא! תוך שנייה עמד לפניהם ארמון גדול ומפואר.

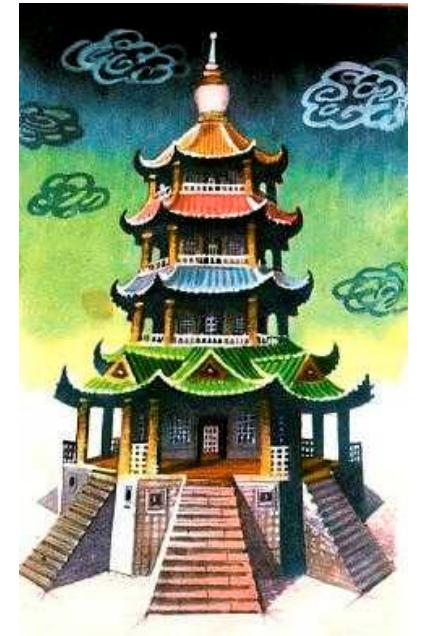

באו-סיו מאושר רץ
מיד אל המנדרין
כדי לבשר לו
שהארמון מוכן.
המנדרין לא האמין
למשמע אוזניו
וציווה על משרתיו

להביא אותו אל הארמון החדש. כשראה את הארמון לא

יכול היה להוציא הגה מפיו.
למחרת ציווה המנדרין שוב
להביא אליו את באו-סיו ואמר לו
"בנית תוך שלושה ימים ארמון
יפה. לכן קל יהיה לך לבנות גם
חומה סביב הארמון. אני רוצה
חומה מאבנים רבגוניות. תעשה
זאת תוך שלושה ימים ואם לא
תצליח, אצווה להוציא אתך
להורג."

ושוב חזר באו-סיו הביתה מדוכא.

אישתו שאלה אותו וכששמע על דרישתו החדשה של
המנדרין, הרגיעה אותו. "אל תדאג" אמרה "תשאיר
זאת לי ותוך שלושה ימים תהיה שם חומה, כפי

שהמנדרין רוצה.
ביום שלישי שוב
הלכה הפייה עם
באו-סיו אל הארמון
החדש. היא הוציאה
משערותיה מחט
ארוכה וציירה בה
מעגל סביב לארמון.

והנה במקום המשורטט עלתה מיד חומה גבוהה, בנויה
מאבנים צבעוניות.

באו-סיו מאושר רץ שוב למנדרין להגיד לו כי החומה

מוכנה. המנדרין לא רצה
להאמין, אבל כשהביאו אותו
למקום וראה את החומה, פניו
האדימו מכעס והוא ציווה מהר
להחזיר אותו הביתה.
למחרת שוב הביאו את באו-סיו
אל המנדרין וזה אמר לו בקול
מאיים "בנית ארמון וחומה סביב.
לכן לא יקשה עליך לעשות בין
הארמון והחומה גן גדול ויפה,
עם עצים גדולים, פרחים

וציפורים וגם נהר מלא
דגים. יש לך שלושה ימים
כדי להכין זאת. אם לא
תצליח, דינך להורג."
כמו בפעמים קודמות חזר
באו-סיו מדוכה הביתה. אך
כשסיפר לאשתו את דרישת
המנדרין היא הרגיעה אותו
שוב. "תשאיר לי את הדבר"
אמרה. ביום השלישי
העירה את בעלה מוקדם
וביקשה שיעזור לה לגזור
מניר צורות עצים, פרחים,
ציפורים ודגים. הם הגיעו
לארמון ופייה שוב הוציאה
מחט ארוכה משערותיה

וציירה בה סביב הארמון והחומה. מיד הופיע לרגלי
החומה נהר מלא מים זכים. ואז הפייה לקחה לידיה את
גזרות הניר, העצים, הפרחים, הציפורים והדגים, ונשבה
עליהם. מיד הציפורים עלו לאוויר, דגים קפצו לנהר,
העצים הכו שורש והפרחים והדשא הוציאו ריחות
נעימים.

הלך באו-סיו אל המנדרין והודיע לו שהכל כבר מוכן.
המנדרין ראה את הגן והנהר ואמר "באו-סיו, מאחר
שבנית לי ארמון, חומה וגן, אני סולח לך ולא אוציאך
להורג. אבל הארמון והגן אינם שווים ולא כלום בלי
אישה יפה. לכן אני רוצה לראות את אישתך כל יום,
ועליה לבוא כל יום לארמון ולשרת אותי."
באו-סיו המסכן הוריד את ראשו. אלא שאשתו עודדה
אותו שוב. "נמלא את דרישתו של המנדרין" אמרה.
ולמחרת הלכה לארמון. היא ניגשה למנדרין ובאצבע
אחת נגעה בראשו. והמנדרין נעשה קטן יותר ויותר
והתחיל להתאבן. בסוף הוא נעשה דומה לפסלים
הקטנים, כאלה שניתן לראות ליד דלתות של הבתים,
יחד עם נחשי הניר.
כזה היה סופו.
ומה קרה לדייג העני ואשתו היפה? הם עברו מהצריף
הרעוע שלהם לתוך הארמון המפואר וחיו שם בשמחה
ואושר עד סוף חייהם.